

Ruhum Bana Fısıldadı

Ruhum bana fısıldadı ve güçlü ve zayıf olarak ikiye ayırdığım insanların aslında benim gibi olduğunu söyledi. Acıdığım veya imrendiğim insanların, takip ettiğim veya meydan okuduğum insanlardan aslında hiçbir farkım olmadığını söyledi.

Biliyorum benim özüm, onların özü. Benim vicdanım, onların vicdanı. Benim içimde parlayan ışık, onlar sayesinde yanıyor. Benim yolculuğum, onların yolculuğu aynı zamanda. Onlar yükseldiğinde, ben de yükseliyorum. Onlar ışıldadığında ben de şarj oluyorum.

Ruhum bana fısıldadı ve dedi ki: **Işığı taşıyan olsan bile, sen ışığın kendisi değilsin.**

Ruhum bana fısıldadı ve dedi ki: **Dokunduğun her şey arzunun bir parçası, ama asıl arzuladığın cisimlenmemiş olana duyduğun özlemdir.**

Ruhum bana fısıldamadan önce inanıyordum, ruhum bana fısıldadıktan sonra şimdi biliyorum.

Ruhum bana fısıldadı ve dedi ki: Zamanı dün, bugün ve yarın diye ayırma. Geçmişini asla geri gelmeyecek, geleceğini asla ulaşılamayacak sanma, yapılan her şey şimdi ve burada değişebilir. Unutma, burası, orası, şurası yok. Sen her yerdesin.

Ruhum bana fısıldadı ve dedi ki: İnsanların iyisini ve güzelini sevmek kolaydır. Zor olan hor görüleni sevmektir. Şimdi biliyorum ki sevgiye en çok ihtiyaç duyanlar, aslında onu en az hak ediyor görülenlerdir.

Ruhum bana fısıldadı ve dedi ki: **“Yaratana ve yarattığı her şeyi tanımaya çalış, her şeyi sev, ama önce kendinden başla!”**

Halil Cibran (alıntıdır)